

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)¹

มาลัยวรรณ ชื่นใจ²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2547 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และมาตรการของรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการของประเทศไทย เปรียบเทียบกับต่างประเทศ เพื่อศึกษาปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสิทธิได้รับการฟื้นฟูกิจการ เจาะลึกในการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ขั้นตอนกระบวนการพิจารณาการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาลและดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ ซึ่งหลักเกณฑ์บางอย่างยังไม่เหมาะสมกับลูกหนี้ที่ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) การศึกษาครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาถึงความเป็นไปได้ในเรื่องของการหากระบวนการพิจารณาคดีฟื้นฟูกิจการที่เหมาะสมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งเรื่องหลักเกณฑ์คุณสมบัติของลูกหนี้ที่มีสิทธิได้รับการเข้าฟื้นฟูกิจการ เจาะลึกในการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ขั้นตอนกระบวนการพิจารณาการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาล ตลอดจนเรื่องดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนที่เหมาะสมกับคดีฟื้นฟูกิจการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นในการช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีกระบวนการฟื้นฟูกิจการที่เหมาะสมและเป็นหน่วยทางธุรกิจที่มีส่วนช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจและพัฒนาประเทศต่อไป

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2547 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์สุชนิ รัตนวราห

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประการแรกคือ ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ปัจจุบันกฎหมายกำหนดประเภทของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถขอเข้าฟื้นฟูกิจการได้ประกอบด้วยลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กฎหมายกำหนด รวมถึงบริษัทจำกัด แต่กระนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสิทธิร้องขอเข้าฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายของไทย เพื่อให้การฟื้นฟูกิจการธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นกิจการส่วนมากของประเทศและเป็นธุรกิจที่ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศสงวนให้ธุรกิจตามกฎหมายไทยได้รับประโยชน์จากกฎหมายฟื้นฟูกิจการของไทยอย่างแท้จริงและทำให้การฟื้นฟูกิจการมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

ประการที่สอง คือ ปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขในการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ปัญหาการกำหนดเงื่อนไขในการยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อเข้าสู่กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการซึ่งเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการของลูกหนี้เป็นบุคคลธรรมดาต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท ลูกหนี้ที่เป็นคณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาท และลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัดต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาทแต่ไม่ถึงสิบล้านบาท จะเห็นได้ว่าจำนวนหนี้ของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้มีการกำหนดจำนวนหนี้อัตราขั้นต่ำและอัตราสูงสุดไว้ ซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจสังคมที่เปลี่ยนไป การกำหนดจำนวนหนี้ขั้นต่ำและอัตราสูงสุดในการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นอุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่กีดกันลูกหนี้ในการใช้ช่องทางการฟื้นฟูกิจการ

ประการที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการพิจารณาคดีฟื้นฟูกิจการของศาลในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาล จึงสมควรกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการของศาลให้มีระยะเวลาในการพิจารณาที่แน่นอนและชัดเจนว่าศาลมีเวลาในการพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เพื่อพิจารณาจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาดำเนินการตามแผนตามที่ลูกหนี้ได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการและเสนอแผน ว่าศาลควรใช้ระยะเวลาในการพิจารณานานเท่าใด ทั้งนี้การพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการควรจะต้องมีความสั้นและกระชับขึ้นเพื่อประโยชน์ของลูกหนี้ที่จะสามารถนำแผนฟื้นฟูกิจการไปดำเนินการตามแผนฟื้นฟูกิจการได้เร็วขึ้นเพื่อลูกหนี้จะได้มีโอกาสกลับไปบริหารกิจการตามปกติ

ประการที่สี่ คือ ปัญหาเกี่ยวกับดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนเป็นค่าใช้จ่ายที่ศาลควรจะมีอำนาจสั่งหรือกำหนดหรือใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาค่าใช้จ่ายเพราะหากค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนมีจำนวนที่สูงจนเกินไป อาจทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอาจต้องรับภาระค่าใช้จ่ายมากเกินไป และปัจจุบันยังไม่มีกำหนดไว้แน่นอนซึ่งส่วนใหญ่ต้องจ่ายค่อนข้างสูง

รวมถึงค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างฟื้นฟูกิจการตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ค่าใช้จ่ายต่อศาล ซึ่งอาจทำให้ลูกหนี้ที่ประสบภาวะทางการเงินอยู่แล้วเกิดหนี้สินซ้ำซ้อนหากต้องไปกู้ยืมเพื่อนำเงินมาจ่ายค่าตอบแทนให้ผู้บริหารแผน อาจทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่สามารถแบกรับภาระค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไประหว่างฟื้นฟูกิจการได้หรืออาจจะต้องเสียเงินมากกว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการฟื้นฟูกิจการไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่ต้องดำเนินการจ่ายไป

ดังนั้นแล้ว เพื่อให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและเกิดประโยชน์กับลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากที่สุด ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ควรจะบัญญัติคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกระบวนการพิจารณาดีฟื้นฟูกิจการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มเติมให้ชัดเจนว่า “ลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้และมีหนี้จากการประกอบกิจการ” ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 ที่สามารถมีสิทธิร้องขอฟื้นฟูกิจการได้ ต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- 1) ลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย หรือ
- 2) ลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอยู่ในประเทศไทยในขณะที่การร้องขอฟื้นฟูกิจการ หรือ
- 3) ลูกหนี้มีสถานประกอบการหรือทรัพย์สินในประเทศไทย หรือ
- 4) ลูกหนี้เป็นผู้อยู่อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่หรือประกอบธุรกิจในประเทศไทย ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปีก่อนมีการยื่นคำร้องขอ

โดยการประกอบธุรกิจ มีความหมายรวมถึงการทำธุรกิจโดยบริษัทจำกัด หรือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน หรือห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล หรือคณะบุคคล หรือบุคคลธรรมดา ซึ่งลูกหนี้เป็นสมาชิกอยู่และการทำธุรกิจโดยตัวแทนหรือผู้จัดการให้ลูกหนี้หรือให้กับบริษัทจำกัด หรือห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน หรือห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล หรือคณะบุคคล หรือบุคคลธรรมดาที่ลูกหนี้เป็นสมาชิกอยู่

2. ปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขในการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ควรจะแก้ไขเงื่อนไขเกี่ยวกับจำนวนหนี้ในการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดจำนวนมูลหนี้ขั้นต่ำและอัตราสูงสุดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับขนาดธุรกิจและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันจึงขอเสนอแนะว่า ควรยกเลิกการกำหนดจำนวนหนี้ขั้นต่ำ เพื่อเปิดโอกาสให้ธุรกิจขนาดเล็กที่ประสบปัญหาสามารถเข้าถึงกระบวนการฟื้นฟูได้ง่าย สอดคล้องกับแนวทางสากลที่พยายามเปิดโอกาสให้ธุรกิจสามารถฟื้นฟูกิจการได้ ลดข้อจำกัดที่ไม่จำเป็นในการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ และควรขยายเพดานหนี้สูงสุดเป็น 50 ล้านบาท เพื่อรองรับภาระหนี้รวมทั้งเพิ่มขึ้นจากดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ให้สอดคล้องกับขนาดธุรกิจและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

3. ปัญหาเกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการพิจารณาคดีฟื้นฟูกิจการของศาลในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ ควรจะกำหนดระยะเวลาแน่นอนในช่วงเวลาที่ศาลรับคำร้องขอจนถึงวันครบกำหนดในการดำเนินการตามแผนฟื้นฟูกิจการ ซึ่งการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการของศาลเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ควรเสนอให้ศาลพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการภายในระยะเวลาไม่เกิน 150 วัน ซึ่งสอดคล้องกับกฎหมายฟื้นฟูกิจการในประเทศสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้การยื่นแผนฟื้นฟูกิจการสำหรับธุรกิจขนาดเล็กเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาเดียวกัน ระยะเวลาที่เหมาะสมให้ศาลมีโอกาสดำเนินการและวิเคราะห์แผนอย่างละเอียด

4. ปัญหาเกี่ยวกับดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนกฎหมายไม่ได้กำหนดอัตราค่าตอบแทนไว้อย่างแน่นอนในการบริหารแผนฟื้นฟูกิจการ อาจทำให้การฟื้นฟูกิจการ ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเป็นการเพิ่มภาระให้แก่ลูกหนี้ ทำให้ค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนที่เกิดขึ้นค่อนข้างสูง ดังนั้น จึงขอเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

4.1 เสนอแนะ เปิดโอกาสให้ศาลมีอำนาจสั่งหรือกำหนด หรือใช้ดุลยพินิจกว้างขวางยิ่งขึ้นในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนเพื่อให้มีความชัดเจน กำหนดหลักเกณฑ์ที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น และสามารถตรวจสอบได้ดียิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

1) จัดตั้งหลักเกณฑ์ระยะเวลาในการปฏิบัติงานในระหว่างทำแผนฟื้นฟูกิจการซึ่งอาจจะต้องกำหนดค่ากลางของค่าจ้างเพื่อคำนวณออกมาเป็นค่าตอบแทนตามระยะเวลาที่ได้เข้าไปปฏิบัติงานจริง

2) ผู้บริหารแผนต้องรายงานผลความคืบหน้าของการเข้าไปปฏิบัติงานให้ทราบทุกครั้ง โดยศาลอาจจะคำนวณค่าตอบแทนตามการปฏิบัติงานที่ก้าวหน้าไปในแต่ละครั้งตามความยากง่ายแล้วแต่กรณีตามที่ได้ตกลงกัน โดยต้องมีมาตรการการควบคุมและการตรวจสอบ การบริหารแผนที่มีประสิทธิภาพ มีความรัดกุม เชื่อถือได้ประกอบการส่งมอบงานหรือรายงานความก้าวหน้าประกอบการจ่ายค่าตอบแทน

3) ศาลอาจกำหนดหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบคุณสมบัติของผู้บริหารแผนตามความรู้ความสามารถ โดยพิจารณาจ่ายค่าตอบแทนตามความยากง่ายของงานที่ปฏิบัติ ที่สำคัญการจะเป็นผู้บริหารแผนได้ต้องผ่านการอบรมจากหลักสูตรที่จัดตั้งขึ้น โดยเฉพาะเพื่อให้เกิดมาตรฐานเดียวกัน

4) นอกจากให้ดุลยพินิจศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนผู้บริหารแผนแล้ว ควรเปิดโอกาสให้กรรมการเจ้าหนี้หรือที่ประชุมเจ้าหนี้มีส่วนร่วมในการพิจารณาค่าตอบแทนมากขึ้น ซึ่งอาจอ้างอิงจากระดับค่าตอบแทนที่กำหนดโดยองค์กรวิชาชีพหรือคณะกรรมการที่มีหน้าที่โดยเฉพาะพิจารณาจากเวลาในการปฏิบัติงาน เป็นต้น

5) ให้การกำหนดค่าตอบแทนควรอยู่ในการดูแลของศาลเพื่อรักษาผลประโยชน์ในการจ่ายค่าตอบแทนของลูกหนี้และการได้รับอัตราค่าตอบแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรมให้แก่ผู้บริหารแผน เพื่อไม่ให้เกิดการได้เปรียบหรือเสียเปรียบระหว่างผู้บริหารแผนและลูกหนี้ ทำให้การจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการดำเนินการไปจนสำเร็จลุล่วงตามแผนฟื้นฟูกิจการโดยเร็วและราบรื่น

4.2 นอกจากให้ศาลสามารถใช้ดุลยพินิจในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผน หรือการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผน เพื่อให้การบริหารแผนเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่นลดปัญหาความขัดแย้ง ประกอบการจ่ายค่าตอบแทน หรือผู้บริหารแผนจะต้องมีความรู้ความสามารถ ตลอดจนความเชี่ยวชาญและรอบรู้ในหลาย ๆ ด้าน เช่น การเงิน บัญชี กฎหมาย การบริหารงานองค์กร บริหารหนี้สิน ปรับโครงสร้างหนี้ต่าง ๆ เพื่อให้การจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการผ่านไปได้ด้วยดี แก้ไขปัญหาและแก้ไขจุดอ่อนให้กับธุรกิจของลูกค้านี้ได้ตรงจุด ทำให้ประหยัดเวลาและลดค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปจากการที่ต้องจ้างที่ปรึกษาที่มีความรู้หลากหลายคนจากหลากหลายอาชีพแล้วนั้น ในกฎหมายต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ (Trustee) จะต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายฟื้นฟูกิจการของประเทศสหรัฐกำหนดโดยมีองค์กรควบคุมเรียกว่า U.S. Trustee จะทำหน้าที่ในการควบคุมให้กระบวนการบริหารจัดการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้องและเป็นธรรม โดย U.S. Trustee จะต้องเคยผ่านการศึกษาด้านบริหารธุรกิจหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง หรือเคยเรียนในสาขาที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนหน่วยกิตตามที่องค์กรกำหนดไว้ในสถาบันศึกษาที่ได้รับการรับรอง และกฎหมายฟื้นฟูกิจการประเทศอังกฤษ กำหนดให้ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการที่ได้รับใบอนุญาตต้องผ่านการฝึกอบรมภายใต้บทบังคับของกฎหมายที่กำหนดด้วย เป็นต้น

จึงขอเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรมีการดำเนินจัดตั้งสถาบันเพื่อทำหน้าที่อบรม ให้ความรู้ในการประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการบริหารแผนฟื้นฟูกิจการเป็นการเฉพาะ เพื่อออกใบประกาศนียบัตรรับรองเมื่อผ่านการเข้ารับการเรียนรู้ฝึกอบรมตามหลักสูตรที่สถาบันกำหนดและได้สอบผ่านเกณฑ์มาตรฐานของสถาบัน เพื่อกำหนดเป็นข้อพิจารณาคุณสมบัติเพิ่มเติมจากเดิมที่ได้กำหนดไว้ในกรอบใบอนุญาตให้เป็นผู้บริหารแผน เพื่อให้ผู้ที่ประกอบวิชาชีพเป็นผู้บริหารแผนดังกล่าวมีมาตรฐานทางวิชาชีพเดียวกัน เพื่อให้เป็นเครื่องยืนยันและเป็นที่ยอมรับระหว่างผู้ประกอบการวิชาชีพด้วยกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยเป็นการสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความมั่นใจให้แก่ลูกหนี้ที่ต้องมีผู้บริหารแผนในการทำหน้าที่บริหารแผนฟื้นฟูกิจการตลอดระยะเวลาที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการให้ดำเนินงานเป็นไปตามแผนอย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องเหมาะสม สามารถช่วยปลดปล่อยหนี้สินให้แก่ลูกหนี้บรรลุลiquid ประสงค์ตามหลักการและเหตุผลของกฎหมายฟื้นฟูกิจการของลูกค้าหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เอกสารอ้างอิง

- ชัยณรงค์ เหลืองวิลัย. “มาตรการฟื้นฟูลูกหนี้ที่มีกิจการขนาดเล็กภายใต้กฎหมายล้มละลายวิธานิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- นิธิ จึงสมาน. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนในคดีฟื้นฟูกิจการ
ลูกหนี้.” วิธานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2554.
- ปัทมา วุฒิประชาธิรัฐ. “มาตรการทางกฎหมายในการขอให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ศึกษากรณี
ลูกหนี้ร้องขอโดยสมัครใจ.” วิธานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2551.
- ลีลาชนก สวงวรศักดิ์. “การฟื้นฟูกิจการแบบเร่งรัด.” วิธานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2556.
- อดุลย์ เครือรัตน์. “ปัญหาทางกฎหมายในการฟื้นฟูกิจการ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483:
ศึกษาเฉพาะกรณีการพักชำระหนี้ ตามมาตรา 90/12.” การศึกษาอิสระหลักสูตรนิติศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549.
- อุโฆษ เมลาดานนท์. “ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการปรับโครงสร้างหนี้และฟื้นฟูกิจการในกิจการ
ขนาดย่อม.” วิธานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555.